

Arrest

nr. 214 617 van 26 december 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 december 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 maart 2013 huwde verzoekster met de heer R.S.B.

Op 14 mei 2013 vroeg verzoekster een visum type D aan voor zichzelf en haar dochter.

Op 11 juni 2013 stond de gemachtigde toe dat verzoekster naar België komt op basis van een visum gezinshereniging in functie van haar echtgenoot, de heer R.B., met Nederlandse nationaliteit met recht op verblijf in België (E-kaart). Voor de dochter wordt het visum evenwel geweigerd.

Op 16 juli 2013 werd verzoekster ingeschreven in het kader van gezinshereniging (bijlage 15).

Op 17 september 2013 vroeg de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Gent of er reeds een beslissing genomen was inzake het huwelijk.

Op 21 oktober 2013 verkreeg verzoekster een F-kaart geldig tot 21 oktober 2018.

Op 10 april 2015 werd bevestigd dat verzoekster de moeder is van dochter J.

Op 15 april 2015 was de gemachtigde akkoord met een visum type D voor de dochter J. Op 24 mei 2015 kwam dochter J. aan in België.

Op 11 januari 2017 bracht de procureur des Konings een negatief advies uit aangaande de registratie van de voorgelegde huwelijksakte. Op 13 februari 2017 weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de huwelijksakte.

Op 26 juni 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten evenals de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 21 + bijlage 38). Tegen de bijlage 21 bereidde verzoekster een beroep voor bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Echter, wegens het niet vragen van de pro deo-regeling en het niet betalen van het rolrecht, werd deze zaak niet op de rol geplaatst.

Op 28 augustus 2018 diende de raadsman van verzoekster een verzoek in tot het verkrijgen van kosteloosheid wat betreft een DNA-analyse teneinde het vaderschap aan te tonen tussen de heer R.B. en het kind waarvan ze zwanger is.

Op 23 oktober 2018 werd het kind O.J.A. geboren, een zoon.

Op 20 december 2018 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

[O.V.] [...]

nationaliteit: Ghana

en haar twee minderjarige kinderen: [O.J.] [...] en [O.J.A.] [...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Gent op 20.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 20.12.2018 door de politiezone van Gent en verklaart dat zij naar België kwam voor haar echtgenoot die geldig in België verblijft. Ze verklaart dat ze niet kan terugkeren naar haar herkomstland omdat haar oudste dochter [J.] hier in België naar school gaat en anders alles opnieuw moet opstarten in Ghana. Betrokkene verklaart een gezinsleven en minderjarige kinderen in België te hebben. Ze verklaart geen medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft zich reeds niet aan de opgelegde verwijderingsmaatregelen gehouden die haar betekend werd op 13.09.2017 (bijlage 21). Er wordt geen termijn toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Betrokkene kwam naar België met een visum gezinshereniging om haar zogenaamde partner [B.R.S.] [...], een Nederlandse onderdaan met recht op verblijf in België), te vervoegen. Ze verkreeg op basis van deze relatie een verblijfsrecht in de vorm van een F – kaart.

De stad Gent weigerde echter op 13.02.2017 om dit huwelijk te registreren, na een negatief advies te hebben ontvangen van het parket.

Zowel het parket als de burgerlijke stand van de stad Gent zijn de mening toegedaan dat betrokkene dit huwelijk wenst af te sluiten om een verblijfsvoordeel te bekomen en dus niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Er is met andere woorden sprake van andere doeleinden dan dewelke zouden passen bij het afsluiten van een huwelijk. Bovendien, een intentie tot huwen opent geen verblijfsrecht.

DVZ besloot daarop om een einde te stellen aan het recht op verblijf en gaf ook het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21, betekend op 13/09/2017).

Het feit dat betrokkene partner (en haar dochters' stiefvader) legaal in België verblijft geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Hoewel zij beweren een familiale cel vormen door samen te wonen, is uit het onderzoek gebleken dat de relatie van betrokkene en de heer [B.] niet duurzaam is. Zo delen zij niet eens een slaapkamer. Bovendien verklaart de dochter van betrokkene, [D.J.] [...], dat zij schrik zou hebben van haar stiefvader. Bovendien geeft zij niet aan dat zij de mantelzorg van haar stiefvader behoeft.

Betrokkene verklaart een zoon te hebben met haar zogenaamde partner:[O.J.A.] [...]. Het kind is tot op heden niet officieel erkend door de heer [B.R.S.].

Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien kan betrokkene niet aannemelijk maken dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet. De partner van betrokkene kan altijd betrokkene gaan vervoegen in het land van herkomst. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Dochter van betrokkene, [D.J.] [...] loopt school in België. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven in Ghana door en spreekt zij de taal. Bovendien keert zij met haar moeder terug naar Ghana, die er vermoedelijk nog familie/vrienden/kennissen heeft wonen. Deze elementen doen vermoeden dat een herintegratie in de Ghanese maatschappij vrij vlot zal verlopen. Er is met betrekking tot het privéleven geen schending van artikel 8 EVRM, alsook wordt er rekening gehouden met de hogere belangen van het kind.

Loutere feit dat verzoekende partij banden heeft gecreëerd met België niet onder de in artikel 8 E.V.R.M. geboden bescherming valt (RVV, nr. 8.811, 14 maart 2008). De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd (R.v.St., nr. 102.840, 23 januari 2002). Noch artikel 8 E.V.R.M. noch artikel 23 IVBPR worden door de bestreden beslissing geschonden.

Betrokkene werd door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken op 12.12.2017 en 17.01.2018 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ging akkoord om zich te informeren rond een vrijwillige terugkeer en verklaarde contact op te zullen nemen met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om haar vrijwillige terugkeer te regelen. Zij heeft dit echter nagelaten.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Er werd ook rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Gent op 20.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft zich reeds niet aan de opgelegde verwijderingsmaatregelen gehouden die haar betekend werd op 13.09.2017 (bijlage 21). Er wordt geen termijn toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Betrokkene werd gehoord op 20.12.2018 door de politiezone van Gent en verklaart dat zij naar België kwam voor haar echtgenoot die geldig in België verblijft. Ze verklaart dat ze niet kan terugkeren naar haar herkomstland omdat haar oudste dochter [J.] hier in België naar school gaat en anders alles opnieuw moet opstarten in Ghana.

Betrokkene verklaart een gezinsleven en minderjarige kinderen in België te hebben. Ze verklaart geen medische problemen te hebben.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk op artikel 3 van het EVRM zou kunnen inhouden. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is.

Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Betrokkene kwam naar België met een visum gezinshereniging om haar zogenaamde partner [B.R.S.] [...], een Nederlandse onderdaan met recht op verblijf in België, te vervoegen. Ze verkreeg op basis van deze relatie een verblijfsrecht in de vorm van een F – kaart. De stad Gent weigerde echter op 13.02.2017 om dit huwelijk te registreren, na een negatief advies te hebben ontvangen van het parket. Zowel het parket als de burgerlijke stand van de stad Gent zijn de mening toegedaan dat betrokkene dit huwelijk wenst af te sluiten om een verblijfsvoordeel te bekomen en dus niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Er is met andere woorden sprake van andere doeleinden dan dewelke zouden passen bij het afsluiten van een huwelijk. Bovendien, een intentie tot huwen opent geen verblijfsrecht. DVZ besloot daarop om een einde te stellen aan het recht op verblijf en gaf ook het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21, betekend op 13/09/2017).

Het feit dat betrokkene partner (en haar dochters' stiefvader) legaal in België verblijft geeft haar niet automatisch recht op verblijf.

Hoewel zij beweren een familiale cel vormen door samen te wonen, is uit het onderzoek gebleken dat de relatie van betrokkene en de heer [B.] niet duurzaam is. Zo delen zij niet eens een slaapkamer. Bovendien verklaart de dochter van betrokkene, [D.J.] [...], dat zij schrik zou hebben van haar stiefvader. Bovendien geeft zij niet aan dat zij de mantelzorg van haar stiefvader behoeft.

Betrokkene verklaart een zoon te hebben met haar zogenaamde partner: [O.J.A.] [...]. Het kind is tot op heden niet officieel erkend door de heer [B.R.S.].

Een repatriëring naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien kan betrokkene niet aannemelijk maken dat het familieleven niet elders dan in België kan worden verdergezet. De partner van betrokkene kan altijd betrokkene gaan vervoegen in het land van herkomst. Betrokkene krijgt ook een inreisverbod van 3 jaar opgelegd. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in

het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Dochter van betrokkene, [D.J.] [...] loopt school in België. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven in Ghana door en spreekt zij de taal. Bovendien keert zij met haar moeder terug naar Ghana, die er vermoedelijk nog familie/vrienden/kennissen heeft wonen. Deze elementen doen vermoeden dat een herintegratie in de Ghanese maatschappij vrij vlot zal verlopen. Er is met betrekking tot het privéleven geen schending van artikel 8 EVRM, alsook wordt er rekening gehouden met de hogere belangen van het kind.

Loutere feit dat verzoekende partij banden heeft gecreëerd met België niet onder de in artikel 8 E.V.R.M. geboden bescherming valt (RVV, nr. 8.811, 14 maart 2008). De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd (R.v.St., nr. 102.840, 23 januari 2002). Noch artikel 8 E.V.R.M. noch artikel 23 IVBPR worden door de bestreden beslissing geschonden.

Betrokkene werd door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken op 12.12.2017 en 17.01.2018 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ging akkoord om zich te informeren rond een vrijwillige terugkeer en verklaarde contact op te zullen nemen met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om haar vrijwillige terugkeer te regelen. Zij heeft dit echter nagelaten.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Er werd ook rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]".

Op dezelfde dag werd aan verzoekster een inreisverbod afgegeven voor drie jaar.

Op 17 januari 2019 vindt een voortzetting plaats van de procedure tot erkenning van het huwelijk, ingediend bij de rechtbank van eerste aanleg.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

De Raad stelt immers vast dat verzoekster een uitgebreid betoog ontwikkelt aangaande de opsluiting van de twee minderjarige kinderen met verwijzing naar artikel 37 van het Kinderrechtenverdrag, naar een standpunt van UNHCR van januari 2017 en een standpunt van de UN Special Rapporteur on the human rights of migrants, F. Crépeau, van september 2016. Verzoekster acht het ook strijdig met het artikel 8 van het EVRM en met het hoger belang van het kind. Daargelaten het feit dat verzoekster en haar minderjarige kinderen zich volgens het verzoekschrift in een open terugkeerwoning bevinden en dus niet in een gesloten centrum, zijn dit argumenten die tegen de vasthouding kunnen ontwikkeld worden bij de bevoegde raadkamer.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt door verweerder niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 7, 3°, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Daarnaast voert verzoekster eveneens rechtsmisbruik, machtsmisbruik en een manifeste beoordelingsfout aan.

Zij licht haar middel toe als volgt:

"Overwegende dat overeenkomstig het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen alle administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden.

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Bovenstaande artikelen eisen een motiveringsplicht waarbij een motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier; Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Het redelijkheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

5.2.

De aangevochten beslissing stelt het volgende :

„ ... risico op onderduiken ...”

„... niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum / verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.”

Echter houdt de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening met alle feitelijkeheden die zich bevinden in het administratief dossier.

5.3.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met alle feitelijkeheden.

De bestreden beslissing motiveert als volgt:

“ (...) Betrokkene werd gehoord op 20.12.2018 door de politiezone van Gent en verklaart dat zij naar België kwam voor haar echtgenoot die geldig in België verblijft. Ze verklaart dat ze niet an terugkeren naar haar herkomstland omdat haar oudste dochter [J.] hier in België naar school gaat en anders alles opnieuw moet opstarten in Ghana.

Betrokkene verklaart een gezinsleven en minderjarige kinderen te hebben. Ze verklaart geen medische problemen te hebben. (...)”

Het moge vaststaan dat de motivering in de bestreden beslissing geen stand houdt!

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat over tot de vasthouding en het terugleiden en motiveert in de bestreden beslissing niet op een afdoende manier waarom onmiddellijk wordt overgegaan tot een terugleiding.

Dit is volledig in strijd met wat men van een billijke overheid mag verwachten. Door deze houding laat de Dienst Vreemdelingenzaken compleet na om de juiste feitelijke en juridische ontwikkelingen in overweging te nemen.

- De verzoekster heeft een partner met Nederlandse nationaliteit die een recht op verblijf heeft in België
- De verzoekster heeft twee minderjarige kinderen, waarvan het jongste amper 2 maand oud is ;

- Verzoekster is naar België gekomen met een visum gezinshereniging op basis van haar huwelijk met haar partner. Dit bewijst dat verzoekster haar huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken werd aanvaard en de plano erkend.

-Verzoekster is in het bezit gesteld geweest van een F- kaart.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het feit dat de partner en het kind van verzoekster in België verblijven, geen reden vormt om te besluiten tot een schending van artikel 8 EVRM.

a) Uiteraard willen verzoekster en haar partner een gezinsleven in België. Zij hebben hiertoe ook de nodige stappen ondernomen.

Verzoekster kwam naar België met een visum gezinshereniging. Dit op basis van haar huwelijk met de heer R. S. B. Zij werd in het bezit gesteld van een F- kaart, hetgeen dus een impliciete erkenning inhield van het huwelijk.

De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Gent weigerde echter over te gaan tot registratie van hun huwelijk op datum van 13/02/2017 – en dus vier jaar later - wegens negatief advies van het Parket. Dit advies werd genomen nadat verzoekster al naar België was gekomen in het kader van een gezinshereniging.

Hierop werd een einde gesteld aan verzoeksters recht op verblijf en haar een bijlage 21 afgeleverd. Hiertegen werd beroep aangetekend doch omwille van administratieve redenen werd het niet op de rol geplaatst.

Verzoekster diende aldus een verzoekschrift in tot procedure erkenning van de huwelijksakte op datum van 25/09/2018. Deze procedure is nog steeds hangende, en komt op 17/01/2019 terug voor bij de Rechtbank van eerste aanleg, Oost-Vlaanderen, afdeling Gent. (zie stuk 5)

b) Tegelijkertijd dient gewezen te worden op de interpretatie van het gezinsleven.

Een beschermenswaardig gezinsleven is een feitelijke kwestie, die niet staat of valt met het officieel karakter ervan.

5.4.

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."

De miskenning van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu verzoekster niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing en inreisverbod.

Verzoekster werd door de politie van Gent gehoord zijn op 20/12/2018. Zij heeft toen melding gemaakt van haar partner en haar minderjarige kinderen en van de hangende procedure bij de Rechtbank van eerste aanleg.

Nergens in de bestreden beslissing staat echter te lezen wat verzoekster hier verder nog over verklaard heeft! Uit de beslissing kan onmogelijk afgeleid worden dat verzoekster verklaringen heeft kunnen/mogen afleggen over de al ondernomen stappen die zij en haar partner al hebben genomen.

- Er staat nergens te lezen dat verzoekster en haar partner een hangende procedure hebben voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent teneinde hun huwelijksakte te laten erkennen;

- Er staat nergens te lezen dat zij al op 08/11/2018 opgeroepen geweest zijn en dat de zaak werd verwezen naar 17/01/2019.

Indien de verzoekster wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met haar gezinsleven, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

- Verzoekster had kunnen duiden dat zij en haar partner al de nodige stappen aan het ondernemen waren om hun gezinsleven officieel te bestendigen ;

- Verzoekster had kunnen verklaren dat zij in een hangende procedure zaten met betrekking tot de erkenning van hun huwelijksakte.

Het Hof van Justitie heeft nochtans in het verleden al gesteld dat de bestuurlijke overheid rekening dient te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).

Dat dit in casu niet gebeurd is.

- 5.4.1.

De bestreden beslissing leest als volgt:

“ Betrokkene werd gehoord op 20/12/2018 door de politiezone van Gent en verklaart dat zij naar België kwam voor haar echtgenoot die geldig in België verblijft. Ze verklaart dat ze niet kan terugkeren naar haar herkomstland omdat haar oudste dochter [J.] hier in België naar school gaat en anders alles opnieuw moet opstarten in Ghana.

Betrokkene verklaart een gezinsleven en minderjarige kinderen in België te hebben. Ze verklaart geen medische problemen te hebben.”

Dit is de enige motivatie die terug te vinden is in de bestreden beslissing.

Deze kan onmogelijk gelden als een zorgvuldig onderzoek in het kader van artikel 8 EVRM!

Zeker gezien alle feitelijkheden die aanwezig zijn in het administratief dossier van betrokkene.

- 5.4.2.

Verzoekster en haar partner hebben wel degelijk een relatie die valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM!

Zo wonen zij samen op volgend adres: [...]

Zij hebben ook samen een gemeenschappelijk kind:

- J. A. O., ° [...]2018 ;

De verzoekster heeft onmiskenbaar een beschermingswaardig gezinsleven.

Dit gezinsleven wordt krachtens artikel 8 van het EVRM als volgt omschreven:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Dienst Vreemdelingenzaken wringt zich in alle bochten om een bevel tot verlaten van het grondgebied te motiveren maar dient uiteindelijk toch te erkennen dat in casu wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Dienst Vreemdelingenzaken had wel degelijk een grondig onderzoek moeten voeren naar de aanwezigheid van de Nederlandse partner met verblijfsrecht in België en de minderjarige kinderen die ook aanwezig zijn op het Belgisch grondgebied.

Ten slotte dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niets heeft te maken met goede wil of praktische regelingen en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer er vervolgens een risico is op schending van het recht op respect voor privé- leven en/of familieleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er sprake is van een

beschermwaardig privé- en/of familieleven in de zin van artikel 8 EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert het begrip familieleven noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Het begrip "privéleven" wordt niet gedefinieerd in artikel 8 EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie aan te geven. Het Europees Hof laat voorts gelden dat persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven.

Het al of niet bestaan van een "familieleven" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Het EHRM kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

Er kan in casu geen sprake zijn van enige twijfel over de familiebanden die verzoekster heeft met haar Nederlandse partner met verblijfsrecht in België.

Uit de bestreden beslissing volgt duidelijk dat tegenpartij op de hoogte was van de Nederlandse partner met verblijfsrecht in België, doch laat compleet na om hier een deugdelijk onderzoek naar te voeren!

Louter motiveren dat omwille van het gegeven dat zij geen stappen ondernamen om hun relatie officieel te maken, hier geen rekening mee kan gehouden worden, is een flagrante schending van artikel 8 EVRM.

Meer zelfs.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de stappen die verzoekster wél heeft ondernomen en die tot op heden nog steeds hangende zijn!

-5.4.3.

Verzoekster kwam naar België met een visum gezinshereniging. Zij werd in het bezit gesteld van een F-kaart, hetgeen dus een de plano erkenning van dit huwelijk inhoudt.

Vier jaar later werd verzoeksters recht op verblijf beëindigd en werd aan haar een bijlage 21 afgeleverd gezien het negatief advies van het Parket omtrent de erkenning van de huwelijksakte.

Verzoekster heeft altijd een gezinsleven gehad in België. Haar komst naar België was immers geënt op dit gezinsleven. Een gezinsleven dat ook bescherming geniet in kader van artikel 8 EVRM.

Een beschermenswaardig gezinsleven is een feitelijke kwestie, die niet staat of valt met het officieel karakter ervan.

Voor de interpretatie van het gezinsleven kan dienstig worden verwezen naar een arrest van Uw Raad, dd. 26/11/2018 met nummer 212 899, dat het volgende stelt:

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

(...)

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé-/gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist. Waar de verwerende partij in de verweernota nu plots het gezinsleven wel lijkt te betwisten, alhoewel dit niet geheel duidelijk is, daar ze enerzijds stelt dat er geen sprake is van een gezinsleven en dan weer verwijst naar het feitelijk gezinsleven, stelt de Raad vast dat dit een a posteriori motivering is die niet terug te vinden is in de motivering van de bestreden beslissing en die ook geen enkele grondslag vindt in de stukken van het administratief dossier.

In casu blijkt op het eerste gezicht, aan de hand van de stukken van het administratief dossier, dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

(...)

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Het mag overduidelijk zijn dat verzoekster en haar Nederlandse partner met een recht op verblijf in België, een gezinsleven hebben uitgebouwd dat niet betwist kan worden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen “fair- balance” toetsing heeft gedaan zoals artikel 8 EVRM voorschrijft.

Dat de bestreden beslissing aldus vernietigd dient te worden.

- 5.4.4.

Uit de wettelijke bepalingen van de vreemdelingenwet blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken een discretionaire bevoegdheid heeft de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding is een mogelijkheid, doch geen verplichting.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken een ruimere motiveringsplicht.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient niet alleen aan te tonen dat de situatie van de verzoekende partij conform een wettelijke bepaling is, doch de Dienst Vreemdelingenzaken dient eveneens te motiveren waarom effectief, in het voorliggende geval, plots toepassing dient gemaakt te worden van de betreffende wettelijke bepaling zonder de rechtsmiddelen van de verzoekster af te wachten.

5.5.

Het is dan ook in het licht van deze zeer snelle gang van zaken dat de verzoekster vraagt tot het toekennen van de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing dd. 20/12/2018.

Immers wordt de verzoekster nu aangehouden met het oog op verwijdering.

Hoe kunnen de verzoekster haar rechten nu nog gewaarborgd zijn.

Er kan onmogelijk sprake zijn van een daadwerkelijke toetsing die de bestreden beslissing vooraf ging.

De verzoekster beroept zich bijgevolg op artikel 13 EVRM dat bepaalt:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie. “

De handelingen van de Dienst Vreemdelingenzaken duiden op machtsmisbruik en rechtsmisbruik.

5.6.

De verzoekster heeft een beschermenswaardig gezinsleven.

Bij de beslissing dient bijgevolg een belangenafweging gemaakt te worden, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een “fair balance”- toets gemaakt te worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Gelet op het feit dat in casu nooit deze afweging werd gemaakt, is huidige beslissing in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vorm het een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielieven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd.

Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

5.7.

Verder motiveert de bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkene kwam naar België met een visum gezinshereniging om haar zogenaamde partner B. R. S. (RRN: [...], een Nederlandse onderdaan met een recht op verblijf in België) te vervoegen. Ze verkreeg op basis van deze relatie een verblijfsrecht in de vorm van een F- kaart.

De Stad Gent weigerde echter op 13.02.2017 om dit huwelijk te registreren, na een negatief advies te hebben ontvangen van het parket. Zowel het parket als de burgerlijke stand van de stad Gent zijn de mening toegedaan dat betrokkene dit huwelijk wenst af te sluiten om een verblijfsvoordeel te bekomen en dus niet om een amoureuze relatie te bestendigen. Er is met andere woorden sprake van andere doeleinden dan dewelke zouden passen bij het afsluiten van een huwelijk. Bovendien, een intentie tot huwen opent geen verblijfsrecht. DVZ besloot daarop om een einde te stellen aan het recht op verblijf en gaf ook het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21, betekend op 13/09/2017).”

De Dienst Vreemdelingenzaken kan deze visie onmogelijk blijven hanteren.

- 5.7.1.

Verzoekster kwam naar België met een visum gezinshereniging. Zij werd in het bezit gesteld van een F-kaart, hetgeen dus een de plano erkenning van dit huwelijk inhoudt.

Dit impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk tussen verzoekster en haar partner heeft aanvaard.

Anders was er nooit een visum gezinshereniging afgeleverd en had zij nooit verblijfsrecht in België gekregen.

Als verzoekster en haar partner dan hun huwelijk wilden laten erkennen door de burgerlijke stand te Gent, worden zij plotsklaps – na vier jaar - geconfronteerd met een negatief advies van het Parket en daarop volgend een weigering van erkenning van het huwelijk.

De Dienst Vreemdelingenzaken besluit dan om een einde te stellen aan het recht van verblijf van verzoekster.

Dit zijn kafkaïaanse toestanden waarin geen enkele visie van redelijkheid is terug te vinden!

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat gezien de erkenning van het huwelijk niet aanvaard wordt, er nooit sprake geweest is van een huwelijk.

De verzoekster woonde echter wel degelijk met haar man samen. De verzoekster verkreeg haar visum gezinshereniging op basis van haar huwelijk en kreeg een F-kaart.

Thans wordt verwezen naar een advies van het Openbaar Ministerie doch dit is evident geen daadwerkelijk bewijs van enige vorm van fraude. Het gaat om een verwijzing. Evenwel kan een loutere verwijzing naar een advies, in een procedure die niet een feitenrechter gevoerd wordt, niet gelden als een draagkrachtige motivering.

Meer zelfs.

De Dienst Vreemdelingenzaken wacht de hangende procedure van verzoekster voor de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent zelfs niet af.

Zij neemt botweg een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is absoluut onredelijk te noemen.

Aangezien de verzoekster enkel beschikt over hetgeen waarnaar de Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in de bestreden beslissing, is het risico op een schending van het recht op verdediging in deze administratieve procedure zeer reëel.

Er is geen tegensprekelijk debat omtrent deze aangevoerde feiten. Een administratieve rechter is geen feitenrechter. Het principe van de onschuld dient gerespecteerd te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken dient de beslissing van de feitenrechter af te wachten.

Deze problematische situatie wordt ook door de federale ombudsman als onredelijk aanzien. In zijn algemene aanbeveling 08/02 stelt deze laatste het volgende: (zie stuk 6)

“Nog zorgwekkender is de situatie van de vreemdelingen die als partner, op basis van een ‘visum’ naar België komen. Op het ogenblik van hun aankomst met die visum heeft de DVZ gezinshereniging reeds onderzocht of alle voorwaarden daartoe vervuld zijn en is dus ook de huwelijksakte al door de DVZ erkend.

[...]

Als de gemeente twijfelt aan de geldigheid van een akte van de burgerlijke stand die haar voorgelegd wordt, dan stuurt ze die door naar het Parket van de procureur des Konings, dat er vaak maanden over doet om zijn advies te geven.

[...]

Ze wekt bovendien ook rechtsonzekerheid in de hand en houdt een inbreuk in op het gewettigde vertrouwen.

[...]

De buitenlandse partner die met een geldig visum ‘gezinshereniging’ naar België komt mag niet, eens hij in België is, in een toestand van rechteloosheid geplaatst worden.”
(eigen markering)

- 5.7.2.

Dat het huwelijk eerst impliciet werd erkend door de Belgische autoriteiten bij de toelating van de gezinshereniging.

Dat het onredelijk is nadien te stellen dat er geen geloof gehecht wordt aan dit huwelijk.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier zeer recent een arrest over uitsprak (arrest nr. 209 281 dd. 13/09/2018): [...]

Deze motivering werd ook voorgelegd aan de feitenrechter. Deze dient hier echter nog ten gronde over te oordelen.

De handelswijze van de Dienst Vreemdelingenzaken kan aldus niet redelijk worden genoemd.

De bestreden beslissing dient geschorst te worden.

5.8.

Verzoekster en haar partner hebben gezamenlijk een minderjarig kind, J. A. O., geboren op [...]2018.

Het kind is twee maanden oud!

- 5.8.1.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende:

“(...) Betrokkene verklaart een zoon te hebben met haar zogenaamde partner: O. J. A. (°[...]2018). Het kind is tot op heden niet officieel erkend door de heer B., R. S.(...)”

Opnieuw gaat de Dienst Vreemdelingenzaken voorbij aan de feitelijkheden die zich in het administratief dossier bevinden en die bij een zorgvuldig onderzoek door verwerende partij, gekend zouden moeten zijn.

- 5.8.2.

Verzoekster is gehuwd met de heer R. S. B.

Zij kwam op basis van dit huwelijk met een visum gezinshereniging naar België.

Verzoekster is nog steeds gehuwd met haar partner. Er is dus sprake van een huwelijk. Dit huwelijk wordt echter niet erkend.

Dit heeft verregaande gevolgen voor verzoekster en haar partner!

De partner van verzoekster kan zich niet aanbieden bij de Stad Gent om het kind te erkennen, gezien er kennis is van een huwelijk. Als er sprake is van een huwelijk, volgt hieruit de impliciete erkenning van het vaderschap.

Het huwelijk tussen verzoekster en haar partner wordt echter niet aanvaard. Maar gezien er wel sprake is van een huwelijksakte, kan de Stad Gent niet overgaan tot een erkenning door de vader.

Net om deze reden is de procedure die momenteel hangende is bij de Rechtbank van eerste aanleg, Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, zo belangrijk voor verzoekster en haar partner. Immers, indien het huwelijk wordt erkend, zal het kind automatisch de partner van verzoekster als vader krijgen.

Een erkenning is binnen het huwelijk immers niet mogelijk. De niet erkenning van het minderjarige kind dan ook onmogelijk verweten worden aan verzoekster of haar partner.

Opnieuw toont verzoekster aan in wat voor kafkaïaanse toestanden zij zich bevindt!

5.9.

Verzoekster heeft twee minderjarige kinderen. Zij worden thans ook opgesloten in de open terugkeerwoning, samen met hun moeder. Het jongste kind is twee maanden oud!!

-5.9.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan onmogelijk motiveren dat zij rekening hebben gehouden met het hoger belang van het kind bij het nemen van de bestreden beslissing.

a)

Wat betreft het oudste kind, J. D., wordt louter het volgende gemotiveerd:

“Dochter van betrokkene, D., J. (°[...]2008, Ghana) loopt school in België. Toch bracht zij het grootste deel van haar leven in Ghana door en spreekt zij de taal. Bovendien keert zij terug naar Ghana die er vermoedelijk nog familie/vrienden/kennissen heeft wonen. Deze elementen doen vermoeden dat een herintegratie in de Ghanese maatschappij vrij vlot zal verlopen.”

Opnieuw werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk onzorgvuldig onderzoek gedaan naar alle feitelijkheden van het dossier, daar er onmogelijk kan gemotiveerd worden dat de dochter van verzoekster ‘het grootste deel van haar leven in Ghana’ heeft doorgebracht, gelet op het feit dat zij aan vijfjarige leeftijd meekwam met haar moeder naar België en aldus meer dan vijf jaar in België opgroeide.

Dat het minderjarige kind nu bijna 11 jaar oud is en aldus in een cruciale levens- en ontwikkelingsfase zit, waarbij elke ingrijpende en traumatische impact dient vermeden te worden.

Bovendien kan het ‘vermoedelijk’ nog aanwezig zijn van familie/vrienden/kennissen van haar moeder niet aanzien worden als voldoende waarborg voor haar herintegratie.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is aldus allerm minst deugdelijk te noemen.

b)

Wat betreft het jongste kind, O. J. A. – die op heden amper twee maanden oud is - dient te worden vastgesteld dat in zijn hoofde zelfs geen afwegingen of toetsing van zijn belang wordt gemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Er kan dan ook niet besloten worden tot het feit dat er rekening werd gehouden ‘met het hoger belang van het kind’ in zijn hoofde.

- Artikel 24 Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie:

“Rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.*
- 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”*

- Artikel 22bis van de Grondwet:

“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”

Ook het Kinderrechtenverdrag bepaalt duidelijk dat de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen bij bestuurshandelingen.

- Artikel 49, lid 2 van het Kinderrechtenverdrag:

“Voor iedere Staat die dit Verdrag bekrachtigt of ertoe toetreedt na de nederlegging van de twintigste akte van bekrachtiging of toetreding, treedt het Verdrag in werking op de dertigste dag na de nederlegging door die Staat van zijn akte van bekrachtiging of toetreding.”

De preambule van het Kinderrechtenverdrag verwoordt de geest van het Verdrag als volgt:

“De Staten die partij zijn bij dit Verdrag,

Indachtig dat de volkeren van de Verenigde Naties kunnen vertrouwen in de fundamentele rechten van de mens en in de waardigheid en de waarde van de mens opnieuw hebben bevestigd en hebben besloten sociale vooruitgang en een hogere levensstandaard in grotere vrijheid te bevorderen,

Eraan herinnerende dat de Verenigde naties in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens hebben verkondigd dat kinderen recht hebben op een bijzondere zorg en bijstand,

Ervan overtuigd dat aan het gezin als de kern van de samenleving en de natuurlijke omgeving voor de ontplooiing en het welzijn van al haar leden en van kinderen in het bijzonder, de nodige bescherming en bijstand dient te worden verleend opdat het zijn verantwoordelijkheden binnen de gemeenschap volledig kan dragen,

Erkennende dat het kind, voor de volledige en harmonische ontplooiing van zijn of haar persoonlijkheid, dient op te groeien in een gezinsomgeving in een sfeer van geluk, liefde en begrip,

Overwegende dat het kind volledig dient te worden voorbereid op het leven van een zelfstandig leven in de samenleving, en dient te worden opgevoed in de geest van het in het Handvest van de Verenigde Naties verkondigde idealen, en in het bijzonder in de geest van vrede, waardigheid, verdraagzaamheid, vrijheid, gelijkheid en solidariteit.

Indachtig dat, zoals aangegeven in de Verklaring van de Rechten van het Kind, ‘het kind op grond van zijn lichamelijk en geestelijke onrijpheid bijzondere bescherming en zorg nodig heeft, met inbegrip van geëigende wettelijke bescherming, zowel voor als na zijn geboorte’.

Erkennende dat er, in alle landen van de wereld, kinderen zijn die in uitzonderlijke moeilijke omstandigheden leven, en dat deze kinderen bijzondere aandacht behoeven.”

De belangen van het kind moeten de eerste overweging vormen bij de bestuurshandelingen van de besturen.

Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind vermeldt in artikel 3 effectief:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten.

Dat zij schendingen van het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie, alsmede het artikel 22bis van de Grondwet en het Kinderrechtenverdrag kunnen inroepen.

Volgens de General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag (UN Committee on the Rights of the Child (CRC), General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1), 29 May 2013, CRC /C/GC/14 dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind.

Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende :

- *Mening van het kind ;*
- *Identiteit van het kind ;*
Behoud van de familiale banden ;
Zorg, bescherming en ontwikkeling van he kind ;
Kwetsbaarheid ;
Recht op gezondheid ;
Recht op onderwijs.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er rekening werd gehouden met het belang van het kind.

-5.9.2.

Het arrest Jeunesse van het EHRM dient hierbij bovendien de eerste overweging te zijn.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken hiermee geen rekening heeft gehouden, hoewel dit nog maar recentelijk in rechtspraak van uw Raad werd bevestigd:

In het arrest Jeunesse van het EHRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK)) zet het Hof een aantal factoren uiteen die in concreto dienen nagegaan te worden om te beoordelen of er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die een positieve verplichting voor de lidstaat teweeg brengen.

In de zaak Jeunesse neemt het EHRM als uitgangspunt, het irregulier verblijf van de verzoekende partij in overweging. Vervolgens past het Hof in essentie de voormelde principes (weging van de factoren) in concreto toe:

- 1. nationaliteit en verblijfsstatus van de gezinsleden*
- 2. de aan/afwezigheid van inbreuken op wetgeving in het gastland of andere elementen van immigratiecontrole of openbare orde en duur dat verzoekster werd getolereerd*
- 3. aan/afwezigheid van onoverkomelijke hindernissen voor de ouder met vreemde nationaliteit om het gezinsleven in het land van oorsprong voort te zetten*
- 4. de mate waarin het gezinsleven wordt verscheurd en de impact op de kinderen van de verwijdering van de ouder*
- 5. de band tussen de vreemdeling, gezinsleden en het gastland/land van oorsprong.*

Uit de belangenafweging die uit de bestreden beslissing blijkt, kan op geen enkele wijze worden nagegaan of met deze factoren rekening werd gehouden, met uitzondering van het gegeven dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het illegaal verblijf van de verzoekende partij en met de inbreuk op de openbare orde. Op het eerste gezicht blijkt dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft doorgevoerd voor wat betreft de fair balance toets die zij moet doorvoeren. Het komt

niet aan de Raad toe om deze belangenafweging te maken. De belangenafweging die terug te vinden is in de nota met opmerkingen is een a posteriori motivering, die het gebrek dat aan de bestreden beslissing kleeft niet ongedaan kan maken.

(Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 26/11/2018 met nummer 212 899)

-5.9.3.

Verzoekster heeft twee minderjarige kinderen. Haar jongste kind is nog maar twee maanden oud. De gevolgen van deze opsluitingen zijn niet te overzien. Het opsluiten van kinderen is ook strijdig met artikel 37 van het Kinderrechtenverdrag:

“(…)

c) geen enkel kind op onwettige of willekeurige wijze van zijn of haar vrijheid wordt beroofd. De aanhouding, inhechtenisneming of gevangenneming van een kind geschiedt overeenkomstig de wet en wordt slechts gehanteerd als uiterste maatregel en voor de kortst mogelijke duur;”

Verschillende experts zijn het hierover ook eens:

- UNHCR, januari 2017:

“[...] (zie stuk 7)

- UN Special Rapporteur on the human rights of migrants, François Crépeau, 16/09/2016: [...] (zie stuk 8)

Heel wat experten oordelen dat het opsluiten van minderjarige kinderen, in welke omstandigheid ook, op geen enkele manier kan beoordeeld worden als in het hoger belang van het kind.

Gezien de uiteenzetting hierboven, waaruit blijkt dat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven onder artikel 8 EVRM en rekening houdend met alle stappen die verzoekster en haar partner al ondernomen hebben, is de beslissing tot het opsluiten van verzoekster met haar kinderen, allesbehalve in het hoger belang van het kind en zelfs totaal onredelijk.

5.10.

De bestreden beslissing is niet billijk en redelijk te noemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt op onredelijke wijze gebruik van zijn beleidsvrijheid.

Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die voorwaarden oplegt aan de verzoekster en toeziet op de naleving van de letter en de geest van die voorwaarden.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). “Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuuroptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, l.c., nr. 242):

“Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende

belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken? Is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang.”

Verzoeksters belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken betreft in de bestreden beslissing niet alle elementen.

Het is evident dat de beslissing niet redelijk en billijk is en in wanverhouding tot het belang van de verzoekster en haar minderjarige kinderen.

De schorsing van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen.”

Verzoekster doet in haar betoog een theoretische uiteenzetting van de door haar aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur. De raad sluit zich aan bij die uiteenzetting.

In een eerste onderdeel meent verzoekster in concreto dat de gemachtigde geen rekening gehouden heeft met alle feitelijkheden en juridische ontwikkelingen. Zij meent dat niet op afdoende wijze is gemotiveerd waarom wordt overgegaan tot een terugleiding. Ze benadrukt dat ze een Nederlandse partner heeft met verblijfsrecht in België evenals twee minderjarige kinderen waarvan het jongste amper twee maanden oud is. Verder stipt ze aan dat ze met een visum gezinshereniging naar België is gekomen op basis van haar huwelijk met de heer B.R.S. en in het bezit is gesteld van een F-kaart in 2013. Haar huwelijk werd bijgevolg door de Dienst Vreemdelingenzaken aanvaard en de plano erkend. Verzoekster vervolgt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand van Gent pas op 13 februari 2017 weigerde over te gaan tot de registratie van het huwelijk omwille van een negatief advies van het parket. Hierop werd vervolgens ook een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster. Het beroep dat ze hiertegen indiende, werd evenwel niet op de rol geplaatst. Verzoekster benadrukt dat zij een procedure is gestart bij de rechtbank van eerste aanleg ter erkenning van de huwelijksakte, die evenwel nog hangende is en terug voorkomt op 17 januari 2019. Verzoekster meent dat er wel degelijk sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven, hetgeen een feitelijke kwestie is, die niet staat of valt met het officieel karakter. Ook verder in het verzoekschrift komt verzoekster terug op de voormelde gang van zaken. De gemachtigde zou stellen dat aangezien de erkenning van het huwelijk niet aanvaard wordt, er nooit sprake zou geweest zijn van een huwelijk. Omdat de gemachtigde haar huwelijk reeds bij de afgifte van het visum en het uitreiken van de F-kaart had erkend, acht zij het kennelijk onredelijk dat de gemachtigde hier vier jaar later op terugkomt. Het advies van het openbaar ministerie acht verzoekster geen bewijs van enige vorm van fraude, zodat een verwijzing naar dit advies niet kan gelden als een draagkrachtige motivering.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de gemachtigde voor de terugleiding verwijst naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet als rechtsgrond en naar het risico op onderduiken teneinde het gebrek aan een termijn voor vrijwillig vertrek te motiveren. De gemachtigde verwijst naar de bijlage 21 die aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 13 september 2017. Verzoekster betwist in het verzoekschrift het risico op onderduiken niet. Verder heeft de gemachtigde uitgebreid over de feiten gemotiveerd. Hij is ingegaan op wat verzoekster heeft verklaard tijdens haar gehoor op 20 december 2018 en dit zowel in het licht van artikel 3 als artikel 8 van het EVRM. Ook de feitelijke gang van zaken, waarop verzoekster zo hamert in het verzoekschrift, wordt weergegeven door de gemachtigde, nl. dat zij met een visum gezinshereniging naar België is gekomen in functie van de heer B.R.S. van Nederlandse nationaliteit, dat zij daarom in het bezit werd gesteld van een F-kaart maar dat de stad Gent echter weigerde het huwelijk te registreren begin 2017 omdat zowel het parket als de burgerlijke stand de mening zijn toegedaan dat het huwelijk enkel werd afgesloten om een verblijfsvoordeel te verwerven. De gemachtigde heeft daarop besloten een einde te stellen aan het recht op verblijf en ook het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven (bijlage 21). Verder gaat de gemachtigde ook afzonderlijk in op

de belangen van beide minderjarige kinderen. Waar verzoekster benadrukt dat zij een procedure is gestart bij de rechtbank van eerste aanleg ter erkenning van de huwelijksakte, die nog hangende is en terug voorkomt op 17 januari 2019, moet de Raad vaststellen dat verzoekster hieromtrent in het kader van haar hoorrecht in het geheel niets heeft verklaard. Uit onderzoek van de bijlagen die gevoegd zijn bij het administratief rapport van 20 december 2018, blijkt wel dat verzoekster een stuk heeft voorgelegd aan de politie met betrekking tot een verzoek tot kosteloze rechtspleging gericht aan de rechtbank van eerste aanleg te Gent op 28 augustus 2018 voor wat betreft de DNA-analyse. Er blijkt inderdaad dat de gemachtigde niet omtrent dit stuk heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing. Echter, de Raad stelt zich de vraag welk belang verzoekster hierbij heeft. Dit stuk beoogde immers de kosteloosheid te verkrijgen aangaande de beoogde DNA-analyse om het biologisch vaderschap aan te tonen van de heer B.R.S. ten aanzien van het kind waarvan verzoekster destijds zwanger was en dat ondertussen op 23 oktober werd geboren. Echter, ter zitting gevraagd of er een DNA-analyse lopende is, antwoordt de raadvrouw van verzoekster ontkennend. Ze wijst erop dat er uiteindelijk is voor geopteerd geen DNA-analyse te laten uitvoeren en het vaderschap te laten vaststellen via de weg van de erkenning van de huwelijksakte, aangezien indien het huwelijk volgens de rechtbank van eerste aanleg moet erkend worden, verzoeksters kind automatisch de heer B.R.S. als vader heeft. Nu verzoekster en de heer B.R.S. niet zijn verder gegaan met de DNA-analyse, meent de Raad dat de gemachtigde dan ook niet had moeten motiveren aangaande dit stuk dat betrekking heeft op de beoogde kosteloosheid van die analyse. Hierbij heeft verzoekster *prima facie* geen belang.

Verder leest de Raad nergens in de bestreden beslissing dat de gemachtigde zou stellen dat, aangezien de erkenning van het huwelijk niet aanvaard wordt, er nooit sprake zou geweest zijn van een huwelijk. Dit argument mist feitelijke grondslag.

De Raad volgt verzoekster in haar betoog dat uit het feit dat de gemachtigde het visum heeft afgegeven en vervolgens de F-kaart heeft uitgereikt, blijkt dat hij impliciet het huwelijk had erkend en dat hij omwille van het beginsel van de de plano-erkenning niet gebonden is door een later advies van het parket of door een beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand. Echter, verzoekster toont evenmin aan dat het voor de gemachtigde verboden zou zijn om de vaststellingen in het (laattijdig) negatief advies van het parket mede in overweging te nemen om over te gaan tot een beëindiging of intrekking van verblijf omdat hij van oordeel is dat hieruit blijkt dat men op grond van fraude een verblijfsrecht heeft verworven nu het huwelijk volgens hem niet gericht is op duurzame relatie maar op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel voor verzoekster. De wet voorziet uitdrukkelijk in de mogelijkheid voor de gemachtigde om het verblijf in geval van fraude of in geval van het aanwenden van onwettige middelen in te trekken of te beëindigen. Bovendien en niet in het minst moet vastgesteld worden dat dit betoog veeleer is gericht tegen de bijlage 21 waarmee het verblijfsrecht van verzoekster werd beëindigd met gedetailleerde citaten uit het omstandig gemotiveerd negatief advies van het parket. Tegen deze beslissing is echter, zoals verzoekster zelf aangeeft, geen beroep ingesteld dat op de rol is geplaatst, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster kan gevolgd worden in haar stelling dat het negatief advies van de procureur de Konings bijzonder laat werd verstrekt in vergelijking met het ogenblik van de afgifte van de F-kaart. Dan nog dient evenwel vastgesteld te worden dat in het advies wordt gewezen op het feit dat verzoekster andere getuigen opgeeft voor haar huwelijk dan de heer S.R.B., die de moeder van verzoekster aanwijst als getuige, terwijl verzoekster verklaarde dat haar ouders niet aanwezig waren. De heer S.R.B. verklaarde dat er een huwelijksfeest was, verzoekster verklaarde dat er geen feest was. Verzoekster verklaarde dat ze stof naar de kleermaker bracht om een trouwjurk te maken, de heer S.R.B. verklaarde dat ze samen een jurk kochten. Verzoekster verklaarde dat het pak van de heer S.R.B. in België werd gekocht, de heer S.R.B. dat hij zijn pak in Ghana kocht. Verzoekster heeft een dochter uit een eerdere relatie, de heer S.R.B. verklaart bij de politie dat het om een zoon gaat die 4 à 5 jaar oud moet geweest zijn in 2008, terwijl verzoeksters dochter geboren is in april 2008. Wat betreft de samenwoning bevat het administratief dossier een stuk van de sociaal consulent van de stad Gent waarin verslag wordt uitgebracht van vaststellingen van de buurtinspecteur. Hieruit blijkt dat de heer S.R.B. in mei 2013, dus na het huwelijk met verzoekster, nog verklaarde met een andere dame V. gehuwd te zijn. Bij een latere controle werd deze dame V. de zus van de heer S.R.B. Enige tijd later verklaarde ook nog een andere dame R.G. aan de buurtinspecteur de "*girlfriend*" van de heer S.R.B. te zijn. Verzoekster zelf werd ook aangetroffen maar zonder sleutels van het huis waar zij geacht werd samen te wonen met de heer S.R.B. Verzoekster blijkt eveneens, naar aanleiding van het socio-economisch onderzoek dat werd verricht voorafgaand aan de afgifte van de bijlage 21, een stuk voorgelegd te hebben van haar huisarts van 17 maart 2017 waarin ze verklaarde door haar echtgenoot van de trap geduwd te zijn.

Wat betreft de thans bestreden beslissing wordt niet enkel naar dit advies verwezen, maar eveneens naar de vaststelling dat verzoekster in een andere kamer slaapt. Dit vindt steun in het administratief rapport van 20 december 2018 waarbij de politie vaststelde dat verzoekster geen sleutel heeft van de slaapkamerdeur van de heer S.R.B., die op slot blijkt te zijn en waarbij verzoekster verklaarde in een andere kamer te slapen waar al haar bezittingen liggen. De gemachtigde stipt eveneens aan de dochter van verzoekster verklaard heeft angst te hebben voor haar stiefvader. Verzoekster betwist dit niet in haar verzoekschrift.

De Raad acht het geheel van deze motieven wel degelijk draagkrachtig, een schending van artikel 3 van voormelde wet van 29 juli 1991 blijkt hieruit *prima facie* niet.

In een tweede onderdeel wijst verzoekster op het artikel 41 van het Handvest. Verzoekster meent dat ze niet deugdelijk werd gehoord. Ze verwijst naar haar gehoor bij de politie op 20 december 2018 waarbij ze stelt melding gemaakt te hebben van haar partner en minderjarige kinderen en van de hangende procedure bij de rechtbank van eerste aanleg. In de bestreden beslissing wordt niet weergegeven wat verzoekster hierover verklaard heeft, noch kan afgeleid worden dat verzoekster verklaringen heeft mogen afleggen over al de stappen die zij en haar partner al hebben ondernomen. De gemachtigde motiveert niet omtrent de hangende procedure voor de familierechtbank, noch dat ze reeds werden opgeroepen in november en de zaak wordt voortgezet op 17 januari 2019. Indien verzoekster de mogelijkheid zou hebben gehad hierover gehoord te worden, dan had dit volgens haar tot een andere besluitvorming aanleiding kunnen geven. Ze zou kunnen wijzen hebben op de hangende procedure ter erkenning van de huwelijksakte. De motieven die thans opgenomen zijn zouden niet duiden op een zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Thans kan verzoekster zich inderdaad beroepen op het hoorrecht als unierechtelijk beginsel van de rechten van verdediging, zoals dit ook tot uiting komt in artikel 41 van het Handvest. Verzoekster kan gevolgd worden waar zij aanvoert dat het hoorrecht, als recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem of haar een nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). In casu wordt aan verzoekster en haar minderjarige kinderen een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door verweerder niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) (*Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, evenals het nemen van een verwijderingsbesluit wordt uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster twee maal werd gehoord voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. In het verhoor door de politie heeft verzoekster enkel gewezen op haar huwelijk met de heer B.R. Ze heeft helemaal niets verklaard over de hangende procedure bij de rechtbank van eerste aanleg en al zeker niet over de voortzetting van de procedure die voorzien is in januari 2019. Zoals *supra* reeds gesteld, heeft ze wel een stuk voorgelegd waarin haar raadsman bij de rechtbank van eerste aanleg om de kosteloosheid van de DNA-analyse verzoekt. Echter, ter zitting is gebleken dat verzoekster en de heer S.R.B. hoe dan ook niet geopteerd hebben voor het laten uitvoeren van die DNA-analyse, zodat hieruit geen belang blijkt bij een eventueel motiveringsgebrek. Bijkomend wordt eveneens ter zitting verduidelijkt dat die voortzetting in januari bedoeld is om de raadsman van verzoekster de gelegenheid te bieden Nederlandse en Ghanese wetgeving voor te leggen teneinde de wettigheid van het afgesloten huwelijk in Ghana te kunnen nagaan. Er wordt toegelicht dat dit vervolgens nog aanleiding zal geven tot een advies daaromtrent van het parket, waarop verzoekster dan ook nog de kans zal krijgen te repliceren. De raadvrouw van verzoekster acht het mogelijk dat er pas ten vroegste een uitspraak in de zaak zal volgen midden 2019. Ook in het tweede gehoor van dezelfde dag antwoordt verzoekster op de vraag naar de redenen waarom zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland, dat ze reeds lang in België is en dat haar oudste dochter hier reeds jaren naar school gaat en in Ghana alles opnieuw zou moeten opstarten. Daarnaast heeft ze nog aangehaald een relatie te hebben in België en kinderen. Verzoekster heeft ook dan niet gewezen op de hangende procedure

voor de rechtbank van eerste aanleg. De Raad kan dan ook *prima facie* niet beamen dat verzoekster niet op deugdelijke wijze is gehoord, noch dat de gemachtigde had moeten motiveren omtrent de hangende procedure bij de rechtbank van eerste aanleg of over het feit dat een voortzetting is voorzien op 17 januari. Het betoog van verzoekster is bovendien *prima facie* tegenstrijdig omdat ze eerst stelt hierover verklaringen te hebben afgelegd die niet zijn opgenomen in de motieven en vervolgens dat zij indien ze zou zijn gehoord, die elementen had kunnen voorleggen.

Een schending van het hoorrecht als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur of van artikel 41 van het Handvest blijkt *prima facie* niet.

In het derde onderdeel vervolgt verzoekster haar betoog in het licht van artikel 8 van het EVRM. Ze houdt een theoretisch betoog en houdt voor met haar partner een onbetwistbaar beschermingswaardige relatie te hebben en wijst op hun gemeenschappelijk kind J.A.O. Ze stipt aan dat de gemachtigde een grondig en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet doen naar de Nederlandse partner met verblijfsrecht en de minderjarige kinderen aanwezig op het Belgisch grondgebied. Volgens verzoekster kan er geen sprake zijn van twijfel over de familiebanden die zij heeft met haar Nederlandse partner met verblijfsrecht. De gemachtigde zou motiveren dat ze geen stappen ondernamen om hun relatie officieel te maken en er zou op flagrante wijze geen rekening gehouden zijn met de stappen die ze gezet hebben. Opnieuw verwijst verzoekster naar haar gezinsleven en verblijfsrecht op grond van een visum en waarvoor ze in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Vier jaar later werd dit recht evenwel beëindigd (bijlage 21) na een negatief advies van het parket aangaande de erkenning van de huwelijksakte. Verzoekster citeert uit een arrest van de Raad en benadrukt de passage die betrekking heeft op het feit dat het beschermingswaardig privé- en gezinsleven door de gemachtigde niet wordt betwist en dit in de nota voor het eerst door verweerder in vraag wordt gesteld. Volgens verzoekster is de gemachtigde niet overgegaan tot een fair balance-test, hetgeen in strijd is met de positieve verplichtingen die op hem rusten.

De Raad sluit zich aan bij de theoretische invulling van het onderzoek dat door artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Anders dan verzoekster aanvoert, leest de Raad nergens in de motieven dat verzoekster wordt verweten geen stappen te hebben gezet om haar relatie officieel te maken. Nu verzoekster niets heeft verklaard over de hangende juridische stappen, kon de gemachtigde hier ook geen rekening mee houden.

In het kader van een onderzoek op grond van artikel 8 van het EVRM gaat de Raad steeds na of van een beschermingswaardig gezinsleven sprake is. Anders dan verzoekster aanvoert, blijkt uit de motieven niet dat de gemachtigde het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en de heer B.R.S. heeft aangenomen, noch dat een beschermingswaardig gezinsleven is aangenomen tussen het stiefkind en de heer B.R.S. en tussen de baby van twee maanden en de heer B.R.S.

Aangaande de relatie tussen verzoekster en de heer B.R.S. heeft de gemachtigde immers verwezen naar het negatief advies van het parket en de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Gent om de huwelijksakte te registreren omdat dit huwelijk volgens hen is afgesloten om een verblijfsrechtelijk voordeel te verwerven. De gemachtigde wijst op de bijlage 21 en op het zeer recente feit dat uit onderzoek is gebleken dat verzoekster en de heer B.R.S. geen slaapkamer delen. Dit laatste vindt steun in de recente vaststellingen zoals weergegeven in het administratief rapport van de dag van de bestreden beslissing. Wat betreft de stiefdochter van de heer B.R.S., vermeldt de gemachtigde dat dit kind verklaard heeft schrik te hebben van haar stiefvader en dat ze zou aangegeven hebben geen mantelzorg te behoeven. Deze motieven worden in het verzoekschrift niet weerlegd. Ook wat betreft het jongste zoontje motiveert de gemachtigde dat het kind niet is erkend door de heer B.R.S. Hieruit blijkt dus dat het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar minderjarige kinderen enerzijds en de heer B.R.S. anderzijds niet wordt aangenomen. De Raad kan dit *prima facie* en gezien het geheel van de elementen in het administratief dossier niet kennelijk onredelijk achten. Hij volgt verzoekster *prima facie* dan ook niet waar zij stelt er een “overduidelijk” en “onbetwistbaar” gezinsleven met de heer B.R.S. is uitgebouwd in België. In een dergelijke situatie is geen belangenafweging vereist.

De gemachtigde is toch overgegaan tot een belangenafweging en is van oordeel dat een repatriëring naar het herkomstland niet in disproportionaliteit staat met het recht op een gezins- of privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst erop dat de heer B.R.S. verzoekster en de kinderen kan vervoegen in Ghana en dat verzoekster een opschorting en opheffing kan vragen van het inreisverbod overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen. Verzoekster betwist dit niet in het verzoekschrift,

noch ter zitting. Aangaande de dochter van 10 jaar gaat de gemachtigde eveneens over tot een belangenafweging en houdt hij rekening met het feit dat zij schoolloopt in België maar dat zij de taal spreekt en dat zij met haar moeder terugkeert naar Ghana en er vermoedelijk ook nog familie, vrienden of kennissen zijn in Ghana. De gemachtigde acht het mogelijk dat de herintegratie vlot zal verlopen. Ook deze belangenafweging acht de Raad *prima facie* niet kennelijk onredelijk. Zoals gezegd betwist verzoekster niet dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn voor de heer B.R.S. om het gezinsleven in Ghana verder te zetten. Ook wat betreft de oudste dochter blijkt weliswaar dat zij inderdaad minstens even lang in België verblijft als in het verleden in Ghana, maar zij heeft nog een leeftijd waarbij het *prima facie* niet onredelijk is te verwachten dat zij zich aanpast aan de Ghanese samenleving. Wat betreft het jongste kind van verzoekster, heeft de gemachtigde zich beperkt tot de vaststelling dat het niet erkend werd door de vader. Ook al is dit *prima facie* een summiere motivering, vindt deze steun in het administratief dossier en is bevestigd dat op dit ogenblik juridisch geen enkele band vaststaat. Het feit dat de heer B.R.S. gezien het hangende geschil over de huwelijksakte aanvoert hiertoe ook niet de mogelijkheid te hebben, doet hieraan geen afbreuk. Daarenboven blijkt ook nergens uit het administratief dossier dat de heer B.R.S. een feitelijke vaderrol ten aanzien van dit kind op zich zou nemen. Ondanks het verzoek tot kosteloze rechtspleging voor de DNA-analyse, blijkt ter zitting dat deze procedure niet werd ingezet door verzoekster en de heer B.R.S. Het loutere feit dat thans gezien de uiteenzetting in het verzoekschrift en ter zitting moet aangenomen worden dat er een procedure hangende is bij de rechtbank van eerste aanleg ter erkenning van de huwelijksakte, die bovendien vermoedelijk pas ten vroegste midden 2019 zal beslecht worden, volstaat *prima facie* niet om toch aan te nemen dat er in de huidige staat van het geding een feitelijke beschermenswaardige relatie is tussen verzoeksters zoontje en de heer BRS.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

In wat als een vierde onderdeel kan beschouwd worden, acht verzoekster de rechten van verdediging geschonden, of meer bepaald artikel 13 van het EVRM. Ze is van oordeel dat de gemachtigde moet motiveren waarom hij juist nu toepassing maakt van de wettelijke bepaling omwille van de zeer snelle gang van zaken zonder de rechtsmiddelen van verzoekster af te wachten. Verzoekster stelt dat haar rechten nu niet meer gewaarborgd zijn en acht verder dit niet afwachten van de procedure voor de feitenrechter, zijnde de rechtbank van eerste aanleg, kennelijk onredelijk. Er is immers geen tegensprekelijk debat aangaande de aangevoerde feiten omdat een administratieve rechter geen feitenrechter is. Daarom moet de gemachtigde het oordeel van de feitenrechter afwachten. Dienaangaande verwijst verzoekster naar een aanbeveling 08/02 van de federale ombudsman en citeert zij uit een arrest van de Raad, nr. 209 281 van 13 september 2018.

Vooreerst wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232). Aangezien de schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet kan worden weerhouden door de Raad, is *prima facie* bijgevolg ook geen schending van artikel 13 van het EVRM aangetoond. Verder stipt de Raad aan dat hij zich als administratieve rechter inderdaad niet in de plaats kan stellen van de feitenrechter en zijn rechtsmacht niet toelaat zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte. De Raad moet evenwel wel conform artikel 39/1, tweede lid *iuncto* artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet de wettigheid *prima facie* kunnen beoordelen van het thans voorliggende terugkeer- en verwijderingsbesluit en moet dienaangaande in het licht van alle elementen die voorliggen de conformiteit met artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest beoordelen.

De Raad meent dat er op de gemachtigde geen verplichting rust te motiveren waarom hij juist nu de bestreden beslissing neemt. Van een overhaaste attitude is *prima facie* geen sprake nu de beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten reeds aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 13 september 2017. Deze beslissingen zijn definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Vervolgens blijkt uit het administratief dossier dat de gemachtigde inspanningen heeft gedaan met het oog op een vrijwillige terugkeer en dat verzoekster dienaangaande ook contact heeft gehad met de IOM. Uit het administratief dossier blijkt dat reeds in januari 2018 wordt aangehaald door een stuk dat verzoekster een ondertekend REAB-contract had voorgelegd met dossiernummer 17-004-156. De procedure voor vrijwillig vertrek is evenwel afgebroken door verzoekster, doch zij verklaarde wel graag een kledingwinkel in Accra te openen. Een jaar later is de gemachtigde dan pas overgegaan tot het afgeven van de bestreden beslissing die een gedwongen terugkeer beoogt en heeft hij in het licht van artikel 8 van het EVRM wel degelijk rekening gehouden met de gegevens die hem bekend zijn, met

name dat ondertussen verzoekster bevallen is van een zoontje waarvan zij aanvoert dat het een gemeenschappelijk kind is met de heer B.R.S. Verzoekster heeft tijdens het horen evenwel niets verklaard over de hangende juridische procedure. De Raad erkent dat met dit gegeven wel degelijk rekening moet gehouden worden, nu hij in het licht van artikel 39/82 §4 van de Vreemdelingenwet een *ex nunc* beoordeling moet doen van alle bewijsstukken, inzonderheid deze die een risico op een schending van een grondrecht kunnen aantonen. Hij volgt verzoekster evenwel niet in haar standpunt dat haar rechten van de verdediging bij uitvoering van de bestreden beslissing niet langer gewaarborgd zijn, nu zij zich kan laten vertegenwoordigen door haar raadsman. Het is vaste rechtspraak van de Raad dat een dergelijk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoekster en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel en terugleiding verhindert. Verzoekster toont niet aan dat zij zich niet door haar raadsman kan laten vertegenwoordigen noch legt zij een stuk voor waaruit blijkt dat de familierechter de aanwezigheid van verzoekster cruciaal acht. De verwijzing naar het standpunt van de federale ombudsman of naar het arrest van de Raad doet hieraan geen afbreuk. Ten overvloede moet vastgesteld worden dat anders dan in de zaak die het voorwerp uitmaakte van het arrest van de Raad, de thans voorliggende zaak geen beroep betreft gericht tegen de beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is wat verzoekster betreft definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Geheel ten overvloede zijn ook *prima facie* feitelijke verschillen vast te stellen tussen de motieven van de bestreden beslissingen. In de zaak die voorlag bij de Raad weigerde de gemachtigde de uitzonderingsgronden zoals voorzien in artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet te onderzoeken na echtscheiding, omdat het huwelijk zogenaamd als vernietigd of onbestaande moest beschouwd worden. In casu werd het verblijfsrecht beëindigd op grond van fraude of het gebruik van onwettige middelen en werd nergens gesteld dat omwille van een weigering tot erkenning van de ambtenaar van de burgerlijke stand het huwelijk als onbestaande moet worden beschouwd.

Een schending van artikel 13 van het EVRM blijkt *prima facie* niet.

In wat als een vijfde en laatste onderdeel kan beschouwd worden, komt verzoekster terug op het hoger belang van de kinderen en op het rekening houden met de feiten eigen aan de zaak. Ze wijst op het feit dat ze met de heer B.R.S. een gemeenschappelijk kindje heeft van twee maanden oud. Tegelijk meent verzoekster dat de gemachtigde opnieuw voorbijgaat aan de feitelikheden in de motivering aangaande dit kind. Opnieuw benadrukt verzoekster de gang van zaken, nl. het verstrekken van het visum op grond van een huwelijk, de afgifte van de F-kaart en de niet erkenning ervan door de stad Gent waardoor de heer B.R.S. zijn kind niet kan erkennen, omdat er immers wel sprake is van een huwelijksakte en een erkenning binnen het huwelijk niet mogelijk is. Daarom is de huidige procedure bij de familierechtbank heel belangrijk. Immers, indien het huwelijk wordt erkend, dan zal het kind de heer B.R.S. als Nederlandse vader krijgen. Verzoekster acht de motieven m.b.t. het oudste kind niet deugdelijk waar hij stelt dat dit kind het grootste deel van haar leven in Ghana heeft doorgebracht. Dit kind kwam immers op vijfjarige leeftijd naar België en is ondertussen bijna 11 jaar. Nu zij in een cruciale ontwikkelingsfase zit, moet een ingrijpende en traumatische impact vermeden worden, enkel een vermoeden dat er nog familie, vrienden en kennissen zijn in Ghana volstaat niet. Wat betreft de baby van twee maanden meent verzoekster dat er geen afweging van het belang van dit kind is gemaakt. Verzoekster acht dit strijdig met artikel 24 van het Handvest, artikel 22bis van de Grondwet, de preambule en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag. Ook de general comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité brengt verzoekster in de aandacht, waarin wordt gewezen op de elementen die in rekening moeten worden gebracht bij de beoordeling van het hoger belang, met name de mening van het kind, de identiteit, behoud van familiebanden, zorg, bescherming en ontwikkeling, kwetsbaarheid, gezondheid en recht op onderwijs. De gemachtigde heeft met deze elementen geen rekening gehouden. Verder verwijst verzoekster ook nog naar het arrest Jeunesse van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Ook hierin worden elementen aangestipt waarmee rekening moet worden gehouden. Tot slot komt verzoekster wederom terug op het redelijkheidsbeginsel en herhaalt zij een reeds eerder uiteengezet betoog.

De Raad kan *prima facie* niet volgen dat in casu blijkt dat de uitvoering van de bestreden beslissing het hoger belang van de kinderen schendt. Reeds bij de bespreking van het derde onderdeel heeft de Raad de beslissing *prima facie* niet strijdig geacht met artikel 8 van het EVRM. De Raad is er wat betreft de oudste dochter niet van overtuigd dat een traumatische impact bij de uitvoering van de bestreden beslissing aannemelijk is gezien haar nog vrij jonge leeftijd. Zoals de gemachtigde stelt neemt de Raad aan dat een herintegratie in de Ghanese maatschappij, ook al loopt zij reeds 5 jaar school in België, niet kennelijk onredelijk is. Bovendien, indien de feitenrechter, die in casu wat betreft de erkenning van de huwelijksakte onbetwistbaar de rechtbank van eerste aanleg is, van oordeel is dat moet worden overgegaan tot het inschrijven van de huwelijksakte in de registers van de burgerlijke stand omdat moet

aangenomen worden dat er van een schijnhuwelijk geen sprake is, dan heeft verzoekster de mogelijkheid de opheffing van het inreisverbod te vragen en vanuit Ghana te verzoeken om een nieuw visum met het oog op gezinshereniging. Het motief aangaande het vermoeden dat er in Ghana wellicht nog familie, vrienden en kennissen zijn, is inderdaad *prima facie* vrij stereotiep, doch de Raad moest vaststellen dat uit het administratief dossier bleek dat verzoekster in januari 2018 minstens nog twijfelde in te gaan op het voorstel van de vrijwillige terugkeer nu zij graag een winkel in Accra wenste te openen. Ook op dat ogenblik ging verzoeksters dochter reeds verschillende jaren naar school in België. Wat betreft het jongste kind heeft de Raad reeds erkend dat de bestreden beslissing *prima facie* op summiere wijze heeft gemotiveerd, doch deze motivering houdt *prima facie* en in de huidige fase van het geding stand, nu niet blijkt dat de heer S.R.B. het kind heeft erkend en noch uit het betoog van verzoekster, noch uit het administratief dossier blijkt dat de heer B.R.S. feitelijk wel een beschermenswaardige vaderrol aannemelijk heeft gemaakt. Wat betreft de verwijzing naar het arrest Jeunesse moet vooreerst vastgesteld worden dat de feiten die aan de grondslag liggen van die zaak zeer zwaar verschillen van de nu voorliggende zaak, verder werd supra reeds ingegaan op de verblijfsstatus van de familieleden, op de duur van het verblijf, op de afwezigheid van onoverkomelijke hindernissen om het gezinsleven in Ghana verder te zetten, op de impact op de kinderen en op de band met het land van oorsprong en de motieven van de gemachtigde hieromtrent. De Raad acht de motieven *prima facie* draagkrachtig, redelijk en zorgvuldig in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest. Een schending hiervan blijkt *prima facie* en in de huidige stand van het geding niet.

Zoals verweerder in de nota opwerpt, aanvaardt de Raad de directe werking van het Kinderrechtenverdrag niet. Hetzelfde geldt voor de general comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité. Daargelaten de vraag of artikel 22bis van de Grondwet directe werking heeft, biedt deze bepaling zeker geen verdergaande bescherming dan artikel 24 van het Handvest, zodat ook hiervan *prima facie* geen schending kan worden aangenomen.

Verzoekster heeft niet toegelicht op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, zodat dit onderdeel van het middel *prima facie* onontvankelijk is.

Een schending van het artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 7, 3°, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest, van het artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt *prima facie* niet. Daarnaast blijkt *prima facie* evenmin rechtsmisbruik, machtsmisbruik of een manifeste beoordelingsfout.

Het enig middel is *prima facie* in al zijn onderdelen niet ernstig.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig december tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. MAES